

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lovene af 9de April 1891 og 7de April 1899 om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende uden for Fattigvæsenet.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 749, Udvalgets Erklæring i Tillæg B., Sp. 2169).

Uden for Erklæringen var intet Ændringsforslag stillet.

Det af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag sattes til Forhandling.

Ordføreren (Johnsen): I den af Udvalget afgivne Erklæring er der gjort Rede for de Uoverensstemmelser, der i Realiteten ere til Stede mellem Folketingets og Landstingets Affattelse af Lovforslaget. Den af Folketinget indsatte ny Bestemmelse, der ikke fandtes i Regeringsforslaget, og hvorefter Statskassen skal tilskyde Halvdelen af Kommunernes Udgifter til Alderdomsunderstøttelse, har hele Udvalget kunnet tiltræde. Det er stemmende med, hvad der hidtil faktisk er sket, selv efter at de 2 Mill. Kr., som Loven af 9de April 1891 fastsatte som Maksimum for Statskassens Tilskud, ikke længere var tilstrækkelig, idet der senere enten ved særlig Lov eller ved Bevilling paa Finansloven er givet Hjemmel til at afholde det manglende. Det er noget, man vistnok vanskelig vilde kunne komme bort fra, at Statskassen udreder Halvdelen af Udgiften til Alderdomsunderstøttelse, og jeg tror heller ikke, man burde komme bort derfra, da Kommunerne gennemgaaende trænge mere til Lettelse af de kommunale Byrder, end de kunne taale forøgede Udgifter, hvad de vilde faa, dersom Statskassen ikke fremdeles affholdt Halvdelen af Udgifterne til Alderdomsunderstøttelse. Af denne Ændring følger et Par nødvendige formelle Ændringer, som Folketinget har foretaget i Landstingets Lovforslag. Derimod har Udvalgets Flertal ikke kunnet tilraade at gaa bort fra Landstingets Vedtagelse om at bibeholde de 10 Aar, i hvilke den, der begærer Alderdomsunderstøttelse, skal have holdt sig fri for Fattigunderstøttelse og ikke maa have gjort sig skyldig i Løsgang og Betleri, samt om at paagældende i samme Tid ikke maa have ført et forargeligt Liv. Spørgsmaalet om det Tidsrum, i hvilket vedkommende skal have holdt sig

fri for Fattighjælp, er jo her det væsentligste; men da det er udførligt drøftet ved tidligere Forhandlinger om Lovforslaget, finder jeg ikke, der er videre Grund til atter her at komme ind herpaa, for at gentage de Grunde, der tale for at bibeholde det Tidsrum, Loven af 9de April 1891 fastsætter. Kun skal jeg bemærke, at for saa vidt som man overhovedet som Betingelse for Opnaaelse af Alderdomsunderstøttelse vil kræve, at den vedkommende skal have vist Selvhjælpsbestræbelser forekommer det mig, at det er en meget lempelig Fordring, naar det kun forlanges, at den paagældende skal have holdt sig uden for Fattigvæsenet de sidste 10 Aar; gaar man ned til 5 Aar, ser jeg ikke man vil have holdbare Grunde til at modsætte sig at gaa endnu længere ned. Det er vel noget vilkaarligt, hvilket Aaremaal man i saa Henseende vil bestemme, det kan i alt Fald ikke være noget egentlig principielt; men nu har man en Gang de 10 Aar i den gældende Lov af 1891. — Flertallet har heller ikke kunnet tilraade at vedtage den af Folketinget indsatte Bestemmelse om, at den kommunale Myndighed skal være berettiget til at se bort fra Indtægtsbeløb af i alt 100 Kr. aarlig uden Hensyn til, hvorfra Indtægten hidrører, idet Flertallet mener, at saadant i Regelen kun bør finde Sted, hvor der er særlige Omstændigheder, der tale derfor, f. Eks. at vedkommende er en særdeles arbejdsom, flittig og ordentlig Person, og det vil da ogsaa kunne ske efter den gældende Lov, idet Understøttelsens Fastsættelse jo i ethvert foreliggende Tilfælde sker efter et Skøn af den kommunale Myndighed over samtlige tilstedeværende Forhold. Det er ogsaa noget, der faktisk finder Sted i flere Kommuner, efter hvad der er mig bekendt, og skulde man i nogen Kommune være i Tvivl om det virkelige er stemmende med Loven af 1891 at se bort fra sliq Indtægt, som den paagældende har, vil Tvivlen nu være hævet, efter at den højtærede Indenrigsminister i Folketinget har erklæret, at det er tilladeligt. Der er derfor ingen Nødvendighed for at optage den af Folketinget foreslaaede Bestemmelse i Lovforslaget, da det, jeg antager er tilsigtet dermed, ogsaa uden en saadan Bestemmelse vil kunne naas efter den gældende Lov. I det hele turde der vel være mindre Anledning til at gøre Forandringer i Lov 9de April 1891 ud over, hvad man er fuldt ud paa det rene med kan være ønskeligt eller nødvendigt, naar man har den Opfattelse, som